

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

“«Que se joda!»”

Era l'octubre de 1991. Leila Zana s'acabava de convertir en la primera dona kurda a aconseguir un escó al Parlament turc.

Zana, progressista i feminista, va demanar la pau i l'amistat entre els pobles kurd i turc en l'acte de la seva presa de possessió. Primer pecat, perquè el poble kurd, a ulls de l'Estat turc, no existeix. I el seu segon pecat va ser portar una cinta amb els colors verd, blanc i vermell de la bandera del seu país. Només d'arribar a l'estrada, la majoria dels diputats turcs van començar a picar amb les mans i els peus als escons, de manera que gairebé no es va poder sentir cap paraula de la seva declaració.

Els explico tot això perquè gairebé 30 anys després aquesta escena s'ha tornat a repetir, però aquesta vegada no al Parlament de la sempre sospitosa Turquia, sinó al de Madrid. Hi ha cosa més vergonyosa que veure com, mentre Oriol Junqueras, Jordi Turull, Josep Rull o Jordi Sánchez intentaven prendre possessió del seu càrrec, una

Aquesta és l'Espanya del segle XXI. La que pica de peus i mans per no escoltar. La que té feixistes com a acusació i homes i dones dignes tancats a la presó

sèrie d'energúmens (anomenats Abascal, Ortega Smith o Girauta) pica ven als escons com si fossin ases per impedir escoltar les seves paraules? Hi ha cosa més vergonyosa que un individu com l'inclassificable Rafa Hernandez intentant tallar la veu de Raül Romeva mentre aquest parlava de llibertat i de dignitat? Es pot ser més miserable que aquell estúpid, que va acomiadar el senador català més votat amb les paraules “que se joda, desgraciado”? Junqueras (el cap de la llista amb més sufragis de Catalunya), Romeva, Rull, Sánchez i Turull van tornar a dormir aquell dia a Soto del Real. I l'endemà, Ortega Smith, el mateix feixista, homòfob i racista que picava com un guarà al seu escó per ofegar la veu dels presos polítics, va seure davant d'ells al Tribunal Suprem com a representant de l'acusació particular. Aquesta és l'Espanya del segle XXI. L'Espanya de la vergonya. La que pica de peus i mans per no escoltar. La que té feixistes com a acusació i homes i dones dignes tancats a la presó.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Dos monstres

Fa ja una vintena d'anys, Quaders Crema va publicar les cartes d'Eugeni Xammar a Josep Pla, que permetien aprofundir en la personalitat d'un colós del periodisme d'entreguerres que tot just descobriem amb els articles de *L'ou de la serp*. Ara, i de nou a cura de l'investigador Xavier Pla, arriben en un volum de prop de sis-centes pàgines les cartes que va enviar a una cinquantena llarga de corresponents més, totes les que s'han pogut localitzar, excepte les de Pla, que ja coneixíem i que continuen sent les més completes i sucoses. Això no significa que les que s'han aplegat aquí, adreçades a Joan Estelrich, Rafael Tasis, Emili Vigo, Carles Esplà, Ramon Sugranyes, Josep M. López-Picó, Ferran Cuito o Josep Tarradellas, per esmentar els corresponents més ben representats, tinguin un interès menor o circumstancial. Llegir Xammar, també el privat, és sempre una celebració, i més en un cas com el seu, en què aflora a cada ratlla l'esperit del vividor, del sensual, del solitari sarcàstic que es riu fins i tot d'ell mateix, de la seva pròpia excentricitat en

“Llegir Eugeni Xammar, també el privat, és sempre una celebració

un món que ja li ha deixat de pertànyer, com quan explica, navegant amb un creuer de la Cunard Line cap a Puerto Rico, que és l'únic oient del concert que hi ofereix a bord la Filharmonica de Viena. Escoltant Schubert, l'any 1958, tot sol enmig de l'oceà... El tracte quotidià és ple de detalls fabulosos, de llenguatges xifrats, d'alegries soterrades i objectes que canvien de mans. Com les sabates que es descuida a la casa ginebrina d'Armand Obiols i Mercè Rodoreda i que aniran rodolant de carta en carta, com una pedreta que es resisteix a caure. El desembre de 1924, Josep Pla va cloure el retrat

literari que li dedicava amb aquesta solemne afirmació: “En Xammar morirà inèdit.” Atenció amb l'atreviment d'aquest Pla de 27 anys que tenia Xammar per un mestre i un germà gran: la mort, li pronostica, i al mateix temps l'oblit. A Xavier Pla, que ha estudiat a fons l'obra de tots dos i, sobretot, la del primer (la biografia que n'està escrivint ens sorprendrà, per bé i per mal, a tots), li produeix esgarriances no tant la precisió del vaticini, que impedirà a Xammar de veure editades fins i tot les memòries, sinó la peculiar lectura que en va fer l'al·ludit: mentre tots ens aturem, horroritzats, a la porta d'aquest fatal “inèdit” que el condemnarà a vagar pels llimbs dels autors sense obra, Xammar no pot sinó parar l'orella a aquest descortès “morir-se”, i en la seva rèplica a Pla només desitja que sigui “com més tard millor”. Se'n fumia, el “vell lleó”, el “llop escèptic”, de les profecies de l'amic i de les expectatives nostres? Als vint anys, Pla ja tenia planificada la seva futura obra completa; Xammar, en canvi, va optar per construir-se una vida. Amb qui ens reconeixem més?